

5. ТЕМЯНЪ.

Друго подобно на паляніе-то на свѣщи-тѣ и такожде противно на истинно-то поклоненіе е *употрѣбяваніе-то на Темяна*, т. е. каденіе-то или пушеніе съ темянь въ церкви-тѣ, и кжщя-та прѣдъ иконы-тѣ и по гробища-та. Евреи-тѣ употрѣбяхъ темянь въ храмъ-тъ: но както и жертвы-тѣ що направихъ тѣ, *бѣхъ образъ на великж-тж* жертвж Христовж, така и темянь-тѣ бѣше образъ на молитвж-тж. Отк. 5; 8: Пс. 141; 2: Мал. 1; 11.

Когато кадѣше священникъ-тъ въ свято-то мѣсто, дѣто другъ освѣнь него не влизаше, народъ-тъ ся моляше вънь. “Всичко-то множество людско бѣше вънь и моляше ся Богу въ врѣме-то на каденіе-то” (Лук. 1; 10). Врѣме то на каденіе-то бѣше два пѣти на день, сутринж и вечеръ, и съ това Богъ научи Евреи-тѣ важнж-тж длѣжность за молитвж. Но когато Христосъ дойде на свѣтъ-тъ, и съ пожртвуваніе на себе си испълни “сѣнкж-тж” на Моисеовъ-тъ законъ “и придобы намъ вѣчно искупуваніе,” (Евр. 10; 1, 14) тогава жертвы-тѣ, олтарь-тъ, кадилница-та и всичкы-тѣ ветхозавѣтни обряди ся свършихъ. Това Апостолъ Павелъ явно ны учи въ посланія-та си (Виж. Евр. 7, 8, 9 и 10 главж. Гал. 3; 23–25: 5; 4). Христосъ същото ны учи, когато казува на Самарянкж-тж: “О жено! вѣрувай ми, че иде врѣме, въ което нито въ тѣзи